

радост или от мъка, прекара я по върховете на зелената тревица за да я намокри с утринната роса и бавно и с някаква неизразима наслада я сложи в тъгъла на устните си. Хората се извърнаха и застинаха, конете, които след късата предутринна дрямка, бяха се разшавали и хрупаха лакомо свежата трева, отпуснаха глави и се заковаха на местата си, цялото поле стихна и занемя в някаква дълбока и сладка тръпка. Като че ли всички дръвчета, тревички и цветчета се сведоха надолу.

Владетелят лежеше в своята кола, превърната на удобно меко легло, слушаше и чувствуваше как от сърцето му се свличаха и се стапяха останките от някаква тежка мъчителна преситеност, от някаква непоносима досада, от някаква ръждива, отровна мнителност. Той усещаше колко дълбоко и страшно е била загнила душата му, как безнадежно и жестоко е било покварено сърцето му. Сега той дишаше леко като младенец и раздвижената кръв биеше с нова сила в слепите му очи. Старите сановници, съветници и управители, освободени от гъстата и отвратителна мътилка на всички господарски пороци, от дребнавите и злостни чувства на завистта, користта и себелюбието, гладеха полекичка брадите си, забравени от удоволствие, спокойни, възторжени и бодри.

Керванът пак тръгна по течението на голямата и спокойна река, към изгрева, към синьото топло море, към големия и шумен град. Но този път хората не пътуваха мълчаливи и замислени, озлобени един към друг, подозрителни и готови да угодничат на всеки по-силен от тях, а в същност да го мразят и ненавиждат до дъното на душата си зад гърба му. Над равното поле се извиха песни и свирни — пееха и свиреха прислужниците, ко-